

- „'n Aorig kjelje, wor?” zei Miet.
- „Nou ge zo'n fijne lamp het veur de zokke, hoefde nog niet gepensjenierd te worre,” zei Kobus tege Miet.
- „Miet wordt niet gepensjenierd!” zei Geurt heel zacht veur z'n eige heer, onderwiel dattie de groote lamp bove de taofel aon gong drêjen en werum kwam um de zwaonehals uut te doen. Dat wou zoveul zegge, as dat 't tied was um op te breke. Jaonus kwam d'r wer ien.
- „Miet wordt niet gepensjenierd,” zaidie nog 'n keer.
- „Zeg dat niet te hard, kjelje!” zei Miet, die ok van de stoel opgestaon was. „Op kjels, as ze wat ouwer worre is gin vervat! Dat he'k al zo duk gezien. As ze den amoer-ziekte te pakke kriege, dan zouwe ze, um mit 't wief alleen te zien, d'r eige moeder wel ophange. Spreek niet te strant, m'n kjelje.”
- „Wel te ruste!” zeije de kjels, die d'r eige den deur uutlachten.
- „Kom jong, gij ok naor bed!” zei Miet tege de Groote Geurt. „Wel te ruste! Droom van wellek vrouwmins ge wilt, mar kom me niet aon mit juffer Jans. Spaor me veur dat ongeluk!”

